

KLUB
ZLATÁ HŘÍVA
PRVNÍ ZÁVODY

Taňa Šťastná

Klub Zlatá hřívá: První závody

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Řáňa Šťastná
Klub Zlatá hřívá: První závody – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

KLUB ZLATÁ HŘÍVA PRVNÍ ZÁVODY

Táňa Šťastná

Ilustrovala Pavla Filip Navrátilová

 P R E S S

ČTI ZA NÁRODÁK!

První stránka – a jste v národáku. Každá další nás posouvá blíž k vítězství. Co vám čtení přinese? Zjistíte na www.ctizanarodak.cz. Albatros Media podporuje osvětovou nekomerční kampaň na podporu čtenářství, kterou inicioval Svaz českých knihkopců a nakladatelů.

Ten večer se u Dostálů hodně křičelo. A *výjimečně nejsem důvodem já*, pomyslela si Jana.

Asi za čtvrt hodiny vrazila do pokoje uplakaná Lucie. Praštila sebou na postel a zabořila obličej do polštáře. Janě sice lezla mladší sestra na nervy, ale i tak jí přišlo Lucie líto. Přisedla si k ní a položila jí ruku na rameno.

„Nebul,“ chlácholila ji.

Lucie škulbla ramenem, aby Janinu ruku setřásla. Ta se však nestáhla. Chvilí mlčky hladila Lucii po zádech. Jejím tělem otrásaly vzlyky.

Jana věděla, o co jde. Ještě neuběhl ani měsíc ode dne, kdy Lucie nastoupila do první třídy, a rodiče už dvakrát museli do školy řešit její *nevhodné chování*. Poprvé šla mamka žehlit, že Lucinka přišla do školy zmalovaná. Paní učitelka sice komentovala i Lucčin výstřední styl oblékání, ale maminka ji ujistila, že je to součást dceřiny osobnosti. Pokud šlo o šminky, měla Lucie povolený pouze nenápadný lesk na rty. Někdy se nalíčila po příchodu ze školy. Dneska

zrovna tak, takže když zvedla uslzenou tvář, měla kolem očí černé šmouhy.

„Kráva hnusná tlustá,“ vyštěkla Lucie.

Jana věděla, že tohle se týká Luciina druhého pro-
hřešku. Nějaká spolužačka se navázela do Lucinčina
odvážného oblečení a došlo na menší strkanici, z níž
Lucie vyšla s utrženým rukávem a spolužačka se
škrábanci na tváři. Její rodiče si přišli do školy stě-
žovat na šikanu. Sice si podle všeho Lucka nezačala,
ale odnesla to, protože prý spolužačku bezdůvodně
napadla. Lucie se odmítla omluvit, a tak museli ro-
diče zase na kobereček. Tentokrát byl táta náhodou
doma, takže šli oba.

Doma pak Lucii vyčinili a ještě teď bylo z kuchy-
ně slyšet zvýšené hlasy. Nešlo už o ostudu ve škole,
tím hádka jen odstartovala. Nyní se rodiče háda-
li na obehnané téma: že je táta věčně pryč a máma
na všechno nestačí a pak to takhle dopadá...

Jana zatřásla hlavou, jako kdyby chtěla jejich hla-
sy vyhnat z uší. Podala Lucii krabičku s kapesníky se
slovy: „Asi by ses měla kouknout do zrcadla.“

Slovo *zrcadlo* mělo na Lucii kouzelný účinek.
Zarazila se uprostřed vzlyku, vstala a šla si sednout
ke stolu. Když si stírala barevné šmouhy z tváře, ruka
se jí stále nepatrně chvěla potlačovanou zlostí.

„By tě nezabilo, kdyby ses omluvila,“ nadhodila Jana.

Lucie se prudce otočila: „Ona si začala, tak se má omluvit první. Jenomže to né, buřtík Barbora je za chudinku. Já bych jí nejradši jednu vrazila pokaždé, když ji potkám.“

„Uklidni se,“ snažila se ji mírnit Jana.

Což mělo na Lucii přesně opačný účinek. Zrudla a vyprskla: „Nechci se uklidnit!“ Od rtů jí odlétla sprška slin.

„No tak, Luci, přece ti ta koza za to nestojí,“ zkusila to Jana jinak.

„Kráva je to, na kozu je moc tlustá,“ odsekla Lucie. Pak však smířlivě dodala: „Ale máš pravdu, kvůli takové si nezničím make-up.“

Jana se musela v duchu usmát. Bezchybný vzhled na Lucii platil. Ovšem Barbora to bude mít těžké, jestli se jí ještě někdy bude posmívat. Jana ani na okamžik nepochybovala o tom, že Lucie neustoupí. Zнала svou tvrdohlavou sestru příliš dobře.

Mezitím utichly i hlasy v kuchyni.

Dnes už snad bude klid, zadoufala Jana a v tichosti proklouzla do koupelny vyčistit si zuby. Přes tenkou stěnu bylo slyšet, jak mamka vytahuje nádobí z myčky a uklízí talíře a hrnky do skříněk a příbory do přihrádek v zásuvce. Když pak dívka po špičkách přecházela chodbu zpátky do pokoje, zaslechla z obývacího pokoje hrát televizi. Tāta sledoval sport.

Lucie ležela na posteli a koukala do stropu.

„Máš volnou koupelku,“ oznámila jí Jana, a když se za sestrou zavřely dveře, zachumlala se do peřiny a unaveně vydechla. Než se Lucie vrátila, už pravidelně odfukovala, ale mezi staženým obočím se jí stále rýsovaly ustarané vrásky.

Zato Linka seděla na posteli na turka, zády se opírala o polštář a o stěnu a četla si. Nepřítomně si masírovala levé lýtko. Běhala ráda a někdy se stalo, že to na tréninku trochu přetáhla. Ale od doby, kdy s Janou a Zuzkou založily klub Zlatá hřívá, už ji atletika tolik nezajímala a raději s holkami jezdila na konících na tyči.

Do dveří strčil hlavu Tomáš, Linčin nejstarší bratr. „Tys neslyšela? Mamka volá k večeři.“

„Už běžím.“ Linka zaklapla mezi stránky záložku s kotátkem, co tlapkou postrkovalo klubičko, a vyskočila z postele. „Auvajs,“ vykřikla, když se pod ní podlomila noha, jak jí lýtko sevřela křeč.

Tomáš se vrátil a vylekaně zjišťoval: „Adelinko, je ti něco?“

„To nic, Tomi, jen mě chytla křeč. Musím to rozchodit,“ vysvětlila a belhala se z pokoje ke schodům vedoucím dolů do místnosti, která sloužila jako obývací pokoj i jídelna.

Tomáš na ni čekal a šel dva schody před ní. „Raději tě budu jistit, ať se neskutálíš.“

Linka se na bratra ušklíbla, ale v duchu se usmála. Tomáš byl vždycky starostlivý a teď, když začal chodit do práce, se jeho smysl pro zodpovědnost snad ještě zdvojnásobil.

„Adelinko, pojd' si sednout. Tomášku, prosím, podej tatínkovi z lednice pivo,“ udílela rozkazy maminka.

„Můžu podat i sobě?“ ozval se Tomáš a maminka na něj udiveně pohlédla.

„Tak nic,“ zasmál se. „Stejně pivo nepiju.“

„No proto.“ Maminka mu pohrozila ukazováčkem. „Vím, že už jsi plnoletý, ale na to máš čas.“

Z kuchyně se vynořil Adam s lahví kečupu.

„Adámku, proč si musíš na pomazánku nakapat ještě kečup?“ povzdechla si maminka.

„Nepřeháněj to,“ připojil se tatínek, „jsou tam samé cukry. Měl by sis dát radši rajče.“

Linka před bratra přisunula talířek s nakrájenými rajčaty.

„Můžu to s tebou vyměnit,“ nabídla.

Adam schoval ruku s kečupem za záda.

„Adámku,“ domlouvala mu maminka, „nechovej se jako malý. Opravdu musíš jíst trochu zdravěji.“

„A začít se víc hýbat,“ dodal tatínek.

Adam postavil láhev na stůl a vzdorovitě odsunul talířek s rajčatovými měsíčky.

Lince ho bylo upřímně líto, ale s tím, že v patnácti vážil skoro sto kilo, už se vážně muselo něco dělat.

Zuzka stála v autobuse u dveří a držela se tyče. Koukala ven a k jejím uším zalétaly útržky rozhovorů. Ráno jezdil autobus vždycky plný, takže na zastávce, kde nastupovala, už většinou nezbylo ani jedno volné místo k sezení. Zuzce to nijak nevadilo. Stejně pak musela sedět ve škole.

Dnes ji čekaly samé oblíbené předměty: matematika, čeština, výtvarka a prvouka. Dokonce od doby, kdy začala běhat s hobbíkem, už jí nevadil ani tělocvik, takže vlastně měla ráda úplně všechny předměty.

Navzdory tomu se už teď těšila, až výuka skončí, protože odpoledne měly v plánu jít s holkami do parku.

Seznámily se v létě na stanovém táboře. Tábor se moc nevyvedl, protože se spustil liják, který ne a ne

přestat. Nakonec museli všichni odjet domů dříve. Zuzčině sestře Markétě se podařilo od táborového vedoucího získat kontakty na Janu a Linku. Všechny měly rády koně a Jana jim představila hobby horsing. Společně pak založily klub Zlatá hřívá.

Zuzka myslela na kamarádky a ke škole došla se zasněným úsměvem.

„Dobrý den,“ pozdravila ve dveřích školníka.

Dnes sršel dobrou náladou a Zuzanka nepochybovala, že na tom má velkou zásluhu slunečné počasí. Když bylo mokro, pořád žáky okřikoval, ať nepobíhají, protože by mohli uklouznout.

V šatně se přivítala se spolužáky. Nechápala, proč tam vždycky tak okolkují. Vyzula si tenisky s kyticemi a vklouzla do zelených přezůvek.

Ve třídě se posadila do třetí lavice uprostřed a nechala školní batoh se žuchnutím dopadnout na zem. Jako první vylovila knížku z knihovny. Maminka nad tím jenom kroutila hlavou. „Proč musíš s sebou tahat další knížku? Jako bys to už tak neměla dost těžké.“

„Já čtení miluju!“ odpovídala Zuzanka vesele.

Už od malička nejraději trávila každou volnou chvíli nad knížkou. Tedy až do nedávna, kdy ji díky hobby horsingu začal bavit pohyb.

Chodila teď po škole často ven, proto musela pro čtení vyšetřit nějaký čas i mezi vyučováním.

Momentálně ji pohltil příběh o kouzelných ponících. Tak trochu připomínal její vztah s Jitřenkou, protože kouzelný poník také vždycky přiběhl na zavolání své jezdkyne a kamarádky.

„Ježíši, já nemám úkol z matiky!“ vyjekla vedle ní Eva. „Zuzko, dáš mi ho opsat? Zuzko, slyšíš mě?“

Zuzanka vzhlédla. „Žádný jsme neměli, tak nejanči.“ Zaklapla knihu a nachystala si na lavici sešit a pouzdro. Právě včas, do třídy vešla paní učitelka Slováčková.

Konečně se odpoledne sešly v parku. Na říjen panovalo nezvykle slunné a teplé počasí, takže po deseti minutách už si Zuzka i Linka uvázaly mikinu kolem pasu.

„Mohla bych se skočit převlíct domů,“ nadhodila Jana, která na sobě měla jen triko s dlouhým rukávem, které si svléknout nemohla. A duhový šátek zase sundat nechtěla.

„Neblázni, stačí, když si vyhrneš rukávy,“ radila jí Linka. „Musím dnes brzy domů, tak nechci promarnit ani minutu.“

„Však bys mohla mezitím jezdit s Jasněnkou,“ namítla Jana.

„Jenže my potřebujem, aby na nás dohlížela trenérka,“ ozvala se Zuzka a pohládila svého hnědáka Diega. Dnes mu poprvé nasadila černo-zeleno-bílou uzdečku, kterou pro něj sama vyrobila. Udělala ji jako širší náramek přátelství na nekonečném stávku, jak jí to poradila její nevlastní sestra Markéta.

„To je fakt, přece bys nás tu nenechala bez dozoru,“ souhlasila Linka. „Ale můžu si i tak na chvíli půjčit Jasněnkou?“

Jana jí místo odpovědi stříbrošedého koníka podala. „Zacváláme až k prolézačkám a zase zpátky,“ zavelela.

„Jestli na prolízkách nikdo nebude, mohly bysme tam trénovat skoky,“ navrhla Linka.

„Pochybuju. Když je hezky, vždycky je tam fůra děcek. Ale uvidíme. Tak dost povídání a více cválání.“

Zuzka s Diegem a Linka s Jasněnkou se postavily vedle sebe.

Jana se zařadila za ně. „Začneme na pravou nohu a vždycky, když zavolám ‚Změna!‘, musíte nohu vyměnit.“

Trojice děvčat cválala po stezce vysypané drce-nou kůrou. Kolem se míhaly zelené, žluté a červené šmouhy, jak se stromy v parku začínaly barvit před

shožením listí. Dvakrát změnila nohu z pravé na levou a naopak. Na hřišti s prolézačkami bylo opravdu živo, jak Jana předvíдалa. Zavelela tedy: „Otočit!“ a cvalem se vrátily k lavičkám u zastávky.

„Já už trochu nestíhám,“ funěla Zuzka.

„Na chvilku půjdeme jen krokem,“ navrhla tedy Jana, „ale dejte si záležet. Pěkně propínat špičky, jako kdybysme byly na přehlídce.“

„Zuzko, nekoukej na zem, ale před sebe!“

Zuzka poslušně zvedla zrak. V tu chvíli se jí zazdálo, jako by se vpředu mezi stromy něco mihlo. Na okamžik vypadla z rytmu. Ale když se podívala znovu, viděla jen větve kolébající se v mírném vánku.

